

SLADKÝ ŽIVOT

Abby Greenová
O čem slečna
nemluví

ABBY GREENOVÁ

O ČEM SLEČNA
NEMLUVÍ

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

hned dvě třídílné série začínají tento měsíc. Ve Sladkém životě je to příběh nazvaný O čem slečna nemluví, na který v květnu naváží Nebezpečně návykové noci a v červnu Žena, na niž měl zapomenout. Hrdiny všech tří jsou bratři Marchettiové. Pokud podle jména soudíte, že to jsou opět Italové (o nich jsme si povídali minulý měsíc, vzpomínáte?), máte pravdu tak napůl. Oni jsou to totiž Italové i bratři taky jenom napůl. Nikosova maminka z knihy, kterou si můžete přečíst tenhle měsíc, je Řekyně. A matky jeho dvou bratrů jsou Arabka a Ruska. Všechny tři příběhy napsala Abby Greenová.

Druhou sérii zahajuje tento měsíc příběh ve Sladkém životě Duo s názvem Nevinná třicítka. Hlavní hrdinkou je nesmělá Ivy, která má dvě kamarádky, jejichž osudy budou popsány v knihách Proti jeho pravidlům (v květnu) a Jedna noc stačit nemůže! (v červenci). A všechny tři uspějí v náročné disciplíně, kterou ale moje hrdinky zvládají přímo bravurně – v krocení playboyů! A ještě bych Vám neměl zůstat dlužit jméno autorky. Všechny tři knihy napsala Melanie Milburneová.

Jak vidíte, máte se teď hned čtyři měsíce na co těšit... I když... proč jenom čtyři měsíce? Romantické a láskyplné příběhy Vám přece přináším každý měsíc. A nejenom v edicích Sladký život a Sladký život Duo!

*S láskou
Váš Harlequin*

Abby Greenová

**O ČEM SLEČNA
NEMLUVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Maid's Best Kept Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7738-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7739-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7740-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Maggie Taggartová byla nervózní. Domyla nádobí ve dřezu a rozhlédla se po prostorné a nablýskané kuchyni nacházející se v suterénu ještě prostornějšího domu. Přesněji řečeno nesmírně krásného venkovského domu, stojícího na nějakých deseti akrech bujné zeleně asi tak hodinu jízdy od Dublinu.

Vzadu se rozkládaly udržované zahrady a po straně velká užitková zahrádka obehnaná zdí. Byly tu dokonce i malé jezírko a les. A stáje. Jenomže ty byly prázdné. Majitel – miliardářský magnát – dům očividně zakoupil jen tak z rozmaru, aniž by si ho předtím prohlédl, protože se zrovna na chvíli zajímal o koňské dostihy, jimiž byla tato část Irska proslulá.

Jenomže nikdy žádné koně nekoupil a dům nikdy nenavštívil. Takže zůstal prázdný a nedotčený, luxusně vybavený podle jeho instrukcí. Dokonce ani hospodyně nenajal sám – na dálku se o to postarala jedna z jeho asistentek.

Ta hospodyně byla Maggiina matka, a když onemocněla, bála se, že přijde o práci. A tak Maggie skončila v jedné dublinské restauraci, kde pracovala jako jedna z kuchařek, a vrátila se, aby jí pomohla a postarala se o ni. Opustit to místo nebyla žádná velká oběť, kvůli hlavnímu šéfkuchaři, který neustále obtěžoval každou ženu v kuchyni.

Pak však Maggiina matka náhle zemřela, a když o té

skutečnosti informovala majitelovu kancelář, neosobní asistentka se jí zeptala, jestli by se o dům nemohla dočasně postarat, než najdou trvalou náhradu.

Maggie byla v šoku... zdrcená žalem... takže na to kývla, aby se mohla ukrýt na tomto tichém místě a lízat si rány a vypořádat se se smutkem, než bude připravená pustit se znovu do světa.

To bylo před třemi měsíci. Před třemi měsíci, jež uplynuly zahalené zármutkem. A ona se teprve začínala vynořovat z počáteční bolestné fáze.

A proto se nyní cítila nesvá. Až dosud dům sloužil jako jakýsi druh ulity chránící ji před venkovním světem. Už ovšem začínala mít chuť dělat něco víc než se o něj jenom starat. Navzdory nedostatku uživatelů bylo překvapivě obtížné udržet vysoký standard, který šéf vyžadoval – kdyby se někdy rozhodl tu zastavit. Z dalšího náhlého rozmaru.

Maggie pevně sevřela jemná ústa. Dojem, který získala z majitele – muže, který ji nezajímal ani tolik, aby si ho našla na internetu – byl jistě oprávněný. Kdo si koupí přepychový venkovský dům, a pak se na něj ani nepřijede podívat?

„Bohatí, mocní muži, kteří mají víc peněz než rozumu.“

To byla matčina slova. A ona bohaté, mocné muže znala – protože Maggiin otec mezi ně patřil. Byl to realitní magnát ze Skotska, který měl s Maggiinou matkou poměr, a když mu oznámila, že čeká dítě, popřel, že by ji vůbec znal, zděšený tím, že by se Maggiina matka a jeho nemanželská dcera mohly dostat k jeho ohromnému majetku.

Nenabídl jí žádnou podporu či formu závazku. Jen výhrůžky a zastrašování. Maggiina matka byla příliš hrdá a zničená, než aby se s ním soudila o alimenty, a tak opustila Skotsko a přestěhovala se do Irska, kde kvůli práci hospodyně neustále cestovaly po zemi, aniž by se usadily na jednom místě.

Tvrdit, že Maggie si o boháčích a jejich způsobech nemyslela nic dobrého, by bylo hodně slabé vyjádření. Povzdechla si. Nicméně jí tenhle boháč dobře platil, aby se starala o prázdný dům, takže by si neměla stěžovat.

V tu chvíli klid, jehož si tak užívala, narušil jakýsi zvuk seshora – z přízemí. Bušení. Na hlavní dveře? V tomto tichém domě to byl tak neobvyklý zvuk, že ho téměř nepoznala.

Maggie si pospíšila nahoru a vešla do haly, zrovna když osoba za dveřmi znovu zabušila na dveře. „Nač ten spěch,“ zamumlala, rozsvítila venkovní světlo a otevřela dveře.

A okamžitě ztratila dech při pohledu, který se jí naskytl. Ve dveřích se tyčil vysoký tmavovlasý muž, s rukou zdviženou, jako by se chystal znovu zabušit. Druhou paží se opíral o zárubeň. Letní obloha za ním měla barvu potemnělé levandule, takže působil ještě temněji.

Maggie nemohla popadnout dech. Oblečený v klasickém černém smokingu to byl ten nejpohlednější muž, jakého kdy viděla. Husté tmavé kudrnaté vlasy a tmavé obočí rámovaly tvář s lícními kostmi, za něž by většina lidí zabíjela. Hluboko posazené oči měl tmavé, ale ne hnědé. Nazlátlé. Pokožku měl taky tmavou. Čelist mu zdobilo strniště.

Tohle všechno zaregistrovala ve zlomku vteřiny – byla to primitivní reakce na mužného příslušníka opačného pohlaví.

Černý motýlek měl rozvázaný a visel mu pod horním rozepnutým knoflíčkem košile. Tmavýma očima jí přelétl po tváři a pak po těle. Odvážným hodnotícím pohledem. Dokonce arogantním.

Maggie si intenzivně uvědomovala fakt, že má na sobě kraťoučké šortky a tílko a vlasy stažené do rozčuchaného drdolu. Její obvyklá uniforma, když uklízela.

„Je tohle Kildare House?“ zeptal se mužný přízrak s jemným přízvukem.

Hlas měl hluboký a drsný, až jí z něho zapulzovalo mezi nohama. Nanejvýš znepokojivé.

„Ano, je.“

Muž se narovnal. Působil trochu přiopile, ale oči měl příliš soustředěné, než aby byl pod vlivem. Vlastně to spíš působilo znuděně.

Odvrátil se od ní a teprve tehdy si Maggie povšimla taxíku u paty schodiště vedoucího k hlavním dveřím. Motor dosud běžel.

Muž oslovil řidiče, který čekal u auta. „Jsme tu správně. Děkuju vám.“

Maggie s rostoucím šokem sledovala, jak taxikář ve seze zamával, nasedl do vozu a odjel.

Pevně sevřela dveře. „Omluvte mě, ale *kdo* jste?“

Muž se k ní znovu otočil. „Jsem majitel tohoto domu. Nikos Marchetti. Myslím, že správnější otázka zní, kdo jste *vy*? Protože jsem viděl fotku hospodyně a *vy* to teda rozhodně nejste.“

Nikos Marchetti. Majitel, kterého si představovala jako namyšleného pupkáče ve středním věku. Tenhle muž však působil spíš jako spartánský válečník, oděný v moderním obleku.

Očima jí znovu sklouzl po těle, s nestoudným oceněním, které by Maggii mělo pobouřit, ovšem na její tělo měl docela jiný účinek.

Vytáhla se do svých plných sto sedmdesáti osmi centimetrů a zkrřížila paže na hrudi.

„Já jsem Maggie Taggartová – Editina dcera. Před třemi měsíci zemřela a vaše asistentka mě požádala, abych tu zůstala, než najme jinou hospodyně. Což očividně ani nevíte.“

Věnoval jí nevýrazný pohled. „Rozhodně mě o tom nikdo neinformoval. Můj personál ví, že mě nemá obtěžovat, pokud nejde o nic naléhavého, a očividně se domnívali, že tu práci zvládnete. Nicméně je mi líto vaší ztráty. Myslíte, že bych teď mohl vstoupit do svého vlastního domu?“

Jeho nezájem a povrchní účast ohledně jedné z nejtraumatičtějších událostí v Maggiině životě – ztráty její milované matky – ji přiměly, aby se jen tak nedala. „Jak mám vědět, že jste tím, za koho se prohlašujete? Můžete být kdokoliv.“

Nikos Marchetti pohlédl na ženu před sebou a cítil, jak ho zaplavuje šok a překvapení. Spolu s čímsi mnohem mocnějším – tím nejprudším zábleskem chťiče, jaký kdy v životě pocítil.

Právě přišel z formální recepce na dublinském zámku – a opustil místnost plnou těch nejkrásnějších žen světa. A ani jedna ho nezaujala jako tahle... ohnivá víla.

Až na to, že na vílu byla příliš vysoká. A silná. Dobře stavěná. Plná prsa viditelná pod tenkým tílkem neponechávala nic představivosti a k tomu měla široké boky a dlouhé nohy, které jako by pokračovaly donekonečna. Byla jako vikinská královna – žena s dokonalými proporcemi – a Nikosovi přestával fungovat mozek.

Proto tu nejspíš pořád postával, dávno poté, co by obvykle takovou drzost ztrestal.

Nešlo však jenom o její tělo. Vzpurně vypadající červenozlaté vlasy měla stažené do drdolu na temeni hlavy a tvář měla půvabnou – vysoké lícní kosti, pevnou bradu a rovný nos. Obličejí dominovaly velké modré oči a široká, plná ústa. Momentálně pevně sevřená. Stejně jako paže přes hrud, které mu bránily ve vstupu do vlastního domu.

„Ještě jste tu nikdy nebyl, je to tak?“

Nikos nadzvedl obočí. „Netušil jsem, že vám musím hlásit, kde se nacházím – ale ne, ještě jsem tu nebyl.“

„Proč teda teď? Dnes večer? Nikdo mě neupozornil, že dorazíte.“

„Jelikož se jedná o můj dům, který by měl být připravený na můj příjezd v jakoukoliv dobu, nevidím důvod, proč bych kohokoliv varoval nebo informoval,“ protáhl Nikos.

„Je pozdě... mohla jsem už být v posteli.“

Nikosovi se před očima mihl obraz této ženy, jak leží nahá v posteli, s vlasy rozhozenými kolem hlavy a lákající ho, aby prozkoumal její smyslné tělo. Moc mu to nepomohlo. Krev se mu nahrnula do už tak dost přehřátých slabin, až ztvrdl – což míval obvykle pod mnohem větší kontrolou.

To ho rozčílilo. „To myslíte vážně? Odmítáte mě pustit dovnitř?“

„Ano, dokud mi neukážete nějaký průkaz. Jestli jste ten, kdo tvrdíte, pak jistě oceníte fakt, že nepustím jen tak nějakého cizího člověka do vašeho domu?“

Nikos by nejradši zavrčel. Stávalo se jen zřídka, že někdo neuposlechl jeho rozkazů. Jenomže měla pravdu. Fakt, že ho očividně nepoznala, byl pro něho taky novinkou, která se mu docela zamlouvala. Byl zvyklý, že ho lidé vyhledávali kvůli tomu, kdo je: dědic obrovského jmění.

Na to teď ale nechtěl myslet – jen by mu to připomnělo klaustrofobické a znuděné pocity, jež ho sem přivedly, ačkoliv už skoro zapomněl, že mu tenhle irský dům patří.

Sáhl do kapsy a zamumlal „Nemůžu uvěřit, že to dělám...“, než vytáhl pas a podal ho hospodyni.

Která vypadala spíš jako roztleskávačka s tou kyprou postavou a krásnou tváří.

Než se mohl ovládnout, řekl: „Kolik vám je?“

Zvedla oči od pasu. „Třiadvacet. Tohle je řecký pas. Myslela jsem, že jste Ital?“

Nikos strčil průkaz zpátky. „Jsem napůl Řek a napůl Ital. Nějaké další otázky? Nebo mě už konečně pustíte do mého vlastního domu?“

Maggie nedokázala uvěřit, že se k majiteli sídla chová tak nepřátelsky. Protože to *byl on*.

Nikos Marchetti.

Vybavila se jí matná vzpomínka na to, co jí o něm pověděla její matka. Tehdy ovšem nedávala moc pozor,

protože veškerou její pozornost zabírala matčina nemoc. Byl to dědic značného jmění – Marchetti Group. Dokonce i ona věděla, o co jde. Jednalo se o největší konsorcium luxusních značek na světě. Společnost také vlastnila spoustu nemovitostí – hotelů, nočních klubů a celé bloky na místech jako New York.

Maggie ustoupila a uhnula stranou. „Pojďte prosím dál, pane Marchetti. Je mi potěšením vás uvítat v Kildare House.“

Odfkl si a vstoupil dál, malou cestovní tašku odložil na nedalekou židli. Pod jasným osvětlením v hale byl ještě větší a pohlednější. Rozhlédl se a pak vyrazil do jednoho z vedlejších pokojů.

Maggii se stále točila hlava z jeho vůně, která se přes ni převalila, když vstoupil. Nešlo o nic umělého – nebo to prostě byl natolik drahý parfém, že tak nepůsobil. Pižmová, dřevitá a mužná vůně...

Zavřela hlavní dveře a následovala ho ke vstupu do přijímacího salonku, aby zjistila, že už si sundal sako a nedbale ho přehodil přes opěrátko židle. Stál právě u skřínky s alkoholem s otevřenou lahví whisky a naléval si panáka.

„Chcete, abych vás tu provedla?“ zeptala se Maggie. Snažila se mluvit profesionálně a vesele, ačkoliv se tak ani omylem necítila.

Ať už na tom muži bylo cokoliv, dostal se jí pod kůži, až ji všude mravenčilo

Obrátil se. „Jasně.“

Vykročil k ní, upil whisky a skleničku držel v ruce. Vypadal poměrně nebezpečně a zhýrale, až se Maggie trochu zachvěla.

Ukázala mu ostatní pokoje – další přijímací salonky, formální i neformální a oficiální obývací pokoj. Celou dobu přitom cítila, jak se za ní plíží jako smyslná šelma z džungle. Vzadu, s výhledem do zahrad, se nacházela pracovna plná supermoderních počítačů, jichž se nikdy nikdo nedotkl.

Na druhé straně haly byl méně formální obývací spolu se zábavním centrem a projekčním plátnem na sledování filmů. Tohle byla nejspíš Maggieina nejoblíbenější místnost v domě. Zdi lemovaly policečky od podlahy do stropu plné knih. Knih, o nichž předpokládala, že byly vybrány čistě jen na odiv. Shakespeare... Dickens...

Nikos Marchetti se na ni podíval. „Jdeme dál.“

Maggie zakopla o vlastní nohy, zatímco ho vedla zpátky halou a dolů do kuchyně. Sotva si ji prohlédl, očividně ho více zaujala posilovna a vnitřní bazén, které se nacházely na stejném podlaží. Také tu byly místnosti pro masáže a lázeňské procedury. Sauna a pára.

S rozhalenou košilí, uvolněným motýlkem a sklenkou whisky v ruce nemohl vypadat uvolněněji, zatímco si prohlížel dům, který vlastnil, ale nikdy neviděl. Dosud se veškeré názory, které měla Maggie o bohatých, vlivných mužích, ukázaly jako pravdivé.

Obrátil se k ní a dopil, skleničku nenuceně držel mezi dvěma prsty. Nezabýsklo se na vteřinu něco v těch ohromujících zlatavých očích, nebo si to jenom představovala? Došlo jí, že nejsou tak úplně zlaté, že se v nich nacházejí také zelené flíčky. A oříškově hnědé.

Ke svému znechucení a hanbě ucítila přival žáru, který jí stoupal po těle, a tak se rychle odvrátila, než dosáhl až do její tváře. Jelikož byla bledá, každá emoce se jí otiskla na pokožce – což bylo prostě trapné.

„Ložnice jsou v prvním patře.“ Maggie se vrátila do hlavního prostoru domu, aniž by se ohlédla, jestli ji Nikos Marchetti následuje.

Byl jí však v patách. Cítila ho – jako by se v ní od chvíle, kdy ho spatřila, vyvinul nějaký šestý smysl na jeho přítomnost.

Nikos měl potíže všimnout si domu, když mu oči naplňovala svůdná vidina zadečku a pohupujících se boků jeho hospodyně, jak tak vystupovala před ním po schodech. Nemluvě o těch dlouhých nahých nohách.

Theos. Obvykle se dokázal mnohem lépe ovládat.

Prostě jenom nečekal... ji, když klepal na dveře svého venkovského domu v nějakém zapadákově nedaleko od Dublinu.

Nyní před ním rázně kráčela po chodbě, otevírala dveře a říkala: „Tohle jsou všechno apartmá pro hosty. Vaše ložnice je tady na konci...“

Otevřela dveře a ustoupila. Až teď si všiml, že má na nohou žabky. A že má moc hezká chodidla. S nehty na nohou namalovanými nějakou korálovou barvou.

Zatnul zuby a vstoupil do místnosti – ale nejdřív znovu zachytil její vůni: růže a cosi ještě zemitějšího. Pižmového. Zatnul zuby ještě víc.

Sotva si luxusní pokoj s okny vyhlížejícími do tří stran domu prohlédl. Zahrady za okny teď byly v rostoucím šeru sotva vidět. Poznal je z fotek, které mu poslal designér, poté co ložnici dokončil.

Tohle byl první dům, který koupil – jeho ostatní majetek představovaly byty v hotelích, jež vlastnila jeho společnost. A když tu teď byl, připadal si trochu zranitelně – jako by jeho motivy pro koupi na základě obrázků, jež ho zaujaly, ležely před touto cizinkou jako na dlani.

Cítil, že ho pozoruje. Tahle žena s postavou jako siréna a velkýma modrýma očima.

Otočil se. Maggie Taggartová měla znovu založené paže na hrudi, takže se jí pod tenkou látkou trička dmul prsa ještě víc.

Ten pocit zranitelnosti nebyl příjemný. Nikos ho neměl rád.

Obrátil pozornost zpátky k ní. „Proč jste oblečená, jako byste se chystala na grilování?“

Zrudly jí tváře. „Kdybych byla informována o vašem příjezdu, určitě bych se oblékla vhodněji. Nicméně vzhledem k faktu, že je poměrně pokročilá hodina, nevidím důvod, proč bych se měla ospravedlňovat. A vzhledem k faktu, že vaše přítomnost zde je poněkud... nepravdělná, nosím při práci to, co mi

vyhovuje. Na stav domu si jistě stěžovat nemůžete. Pracuju sedm dní v týdnu, aby byl neustále připravený na váš příjezd.“

Nikos ucítil bodnutí provinilosti. Což pro něho bylo vzácné.

Vrozený pocit pro férovost ho přiměl konstatovat: „Dům je opravdu v dokonalém stavu. Podívejte, mohli bychom začít znovu?“

Přešel k místu, kde stála ve dveřích. Zničehonic už nevypadala tak sebevědomě. Všiml si, jak jí na krku tepe pulz. *Není tak naježená, jak působí. Nebo klidná.*

Napřáhl ruku. „Já jsem Nikos Marchetti – majitel tohoto domu. Omlouvám se, že jsem vás neupozornil na svůj příjezd předem, a děkuju, že se tu o všechno tak hezky staráte. Očividně odvádíte úžasnou práci.“

Gratuloval si k tomu, že mu z hlasu nebyl znát posměch.

Jeho hospodyně se na něho zadívala s podezřením v očích, ale nakonec jeho ruku přijala. V okamžiku, kdy Nikos ucítil drsnou pokožku její dlaně, se touha proměnila v prudké vzrušení. Žhavé a pulzující mu žilami. Instinktivně její ruku stiskl.

Maggie znovu nemohla dýchat. Co to právě řekl? Celý svět se kolem ní točil. Vnímala jen jeho velkou ruku držící tu její, úplně ji pohlcovala. Vlastně pohlcovala ji celou. Byla vysoká a byla zvyklá, že ji lidé popisují jako *velké, silné děvče*, ovšem Nikos Marchetti se nad ní tyčil a ona se poprvé v životě cítila... křehounce.

Dokonce i v podpatcích mu stěží dosahovala k čelisti – což bylo ve skutečnosti trochu opojné, ačkoliv to nerada přiznávala. Jen zřídkakdy se jí stávalo, že by k nějakému muži musela vzhlížet. Ne že by měla mnoho příležitostí. Celý život strávila s matkou, takže neměla možnost vytvořit si blízké přátele. Několikrát si sice vyšla na rande, aby si rozšířila svůj společenský kroužek, ale ta stejně většinou skončila mdlým potřesením